

6. ОСВІТЯНСЬКІ ПРОБЛЕМИ ВИЩОЇ ШКОЛИ

УДК 215:231.75:128

Проф. В.П. Шлапак, д-р с.-г. наук –

Національний дендрологічний парк "Софіївка" НДІ НАН України

ТРИ ФОРМИ ЖИТТЯ ЛЮДИНИ НА ЗЕМЛІ ЯК ЯВИЩЕ ПРИРОДИ

Висвітлено життя людини залежно від рівнів ядерного наповнення: Земного, Місячного і Сонячного. Доведено, що енергетично людина живе на водневій і вуглецевій матеріях, енергіях, де домінантною до народження є воднева енергія, космічна матерія, яка надходить на земну поверхню з ядра Землі. Народившись, людина переходить жити впродовж 120 років на вуглецеву енергію, сонячну матерію, яка надходить на земну поверхню місячними циклами руху матерії. Вперше за 3500 років розкрито суть третьої форми життя людини на Землі як фізичного явища природи, коли людина може перейти з 120-літнього на 1000-літнє життя, яке забезпечується вуглецевою енергією, сонячною матерією, але уже сонячними циклами. За Біблією, це двічі померлі. Це найпотаємніше явище природи на Землі, яке академічна наука не вивчає взагалі.

Докази базуються на описаних гіга-, мега-, макроеволюційних і мікроеволюційних процесах (історії) розвитку органічного світу, які є цілісною системою кругообігу органічної антиречовини і речовини на галактичному рівні і водночас автономними в межах Галактики, Сонячної системи та Землі. Наведені докази об'єднують матеріалістичне та крацеоністське розуміння еволюційного розвитку органічного світу Землі, але спростовують еволюційний розвиток від простого до складного, від нижчих форм до вищих, оскільки цього в природі не існує, а лише у нашій уяві.

Вступ. У Першій книзі Мойсея Буття у главі 5 "Родовід Адама і потомство Сіфа" у вірші 21-24 [1] засвідчено: "І жив Енох 65 літ, та й породив Метушалаха. І ходив він з богом потому, як породив він Метушалаха, 300 літ. І породив він синів і дочок. А всіх Енохових днів було 365 літ. Та й помер він. І ходив Енох з богом. І не стало його, бо забрав його Бог". А Іоанн Богослов в Откровенні в Главі 20 "Перше воскресіння і тисячолітнє царство Христове" у вірші 4 зазначає: "Вони ожили і царювали з Христом тисячу років", а у 6 вірші розшифровує: "Блаженний і святий, що має участь у воскресінні першому: над ними смерть друга не має влади, але вони будуть священиками Бога і Христа, і будуть царювати з Ним тисячу років". А чи розуміємо ми сказане з точки зору прикладної науки, а не гуманітарної, крацеоністської? Відповідь однозначна – Ні! Тому й донині немає єдиної відповіді. Отже, взагалі немає розв'язку. Як зазначає В.І. Вернадський [2], протягом усієї своєї історії, понад дві з половиною тисячі років, наука не дала жодної відповіді на ці питання, що вічно стоять перед нами. Проте, якщо вдуматися у слова Іоанна Богослова, то перше, що кидається у вічі – це те, що йдеться про людину, а не про Бога, не про Ісуса Христа. Про її 1000-літнє життя. І тут же виникає запитання: "Це стосується живої чи й мертвої людини?". Тобто її життя на Землі в стані речовини чи її подальше неземне життя в стані антиречовини [3-5]. Відповідь на це питання ми знаходимо у Главі 1 "Соборного Послання Святого Апостола Іуди" у вірші 12, який дає пояснення, що людина з 1000-літнім життям: "Це безводні хмари, носимі вітром; осінні дерева, безплідні, двічі померлі, викоре-

нені". Отже, йдеться звичайну земну людину, яка використавши механізм другого народження, може перейти зі 120-літнього на 1000-літнє життя. А це третя форма життя людини на Землі (T^1_3). Це астральне безсмертя. Це явище академічній науці не відоме, а тому й не вивчається.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячена ця публікація. Безліч наукової інформації, філософських течій, суперечностей, які розділяли і розділяють суспільство, пов'язано як з еволюційними думками, що викладені у працях найвідоміших пророків, філософів та природознавців, так і пошуками довговічності людського життя, вічного життя. Вчені всього світу, народні цілителі, духовні наставники пробують знайти різні способи продовження життя за допомогою дієти, спеціального психологічного тренування, укріплення сили волі, сили духу за допомогою молитви, постів, медицини як традиційної, так і нетрадиційної. Але ці пошуки є малоефективними, оскільки вони неупереджено зведені людиною, з одного боку, до обмеження еволюційних процесів (історії) розвитку органічного світу від простого до складного і лише на Землі, які є проблематичними в контексті науки і логіки [6], а з іншого – лише до сповільнення ефекту старіння, а не продовження віку людини. Причина відома. Людина не в змозі зрозуміти навколишній світ швидше через те, що ми живемо в розімкненому просторі, а тому нам невідомий загальний світовий кругообіг органічної речовини як в стані речовини, так і антиречовини. Наше життя відбувається ніби по нескінченній прямій лінії, в якій немає початку і немає кінця. Проте в своїх працях ми вперше розкрили суть еволюції (історії) розвитку органічного світу Землі як космічного явища [7-10] як складової загального галактичного кругообігу органічної речовини, речниками якої були пророк Мойсей, вчені-філософи Платон, Аристотель, Піфагор, Галілео Галілей та В.І. Вернадський [1-6, 11]. Так, Пророк Мойсей у Першій книзі Буття у Главі 5 "Родовід Адама і потомство Сіва", у віршах 1-32 [1] вперше в алегоричній формі подав сучасну будову Сонячної системи і надав планетам людські імена [12]. Цим самим ствердив, що на всіх планетах є людське життя, яке підпорядковане планетарному еволюційному розвитку, а не земному [3], що на кожній планеті біологічні види можуть знаходитися і розвиватися в найрізноманітніших формах та зонах планет і бути фізіономічно різними. Він вперше вказав на існування головних енергетичних рівнів та їх підрівнів на кожній планеті [12].

Неоцінений внесок в еволюційне вчення вніс Піфагор [11], вчення якого в доісторичній Греції трактувалось виходячи з уявлення про числа як основи всього існуючого. Піфагор наголошував, що числові співвідношення – це джерело гармонії космосу, а структурою їх є фізична, геометрична і акустична єдність. Він вперше доказав, що в Сонячній системі все побудовано за десятинною системою. Це дало нам змогу вийти на генетичний код Сонячної системи, який у вихровому полі за десятинною системою обліку має вид: 10864213579. А оскільки ми живемо в період після Сонячної катастрофи, де наш світ займає другу позицію в будові Сонячної системи, перейшовши з десяти- на дев'яти-енергетичний рівень, то генетичний код Сонячної системи також перейшов на дев'ятизначний рівень: 864213579. [3, 7]. За науковою інформацією з Біблії [1] у Четвертій книзі Мойсея: Числа, Главі 33,

вірші 39, вказується максимально можливий термін перебування, оренди клітин, які належать до простору вищого порядку ніж наш генетичним волокном людини на Землі в живому 120 років і неживому 3 роки стані: "Арон був віку 123 роки тай помер" [1, 3, 7] та "Закону про складання рухів" Галілео Галілея [11] нами встановлено, по-перше, що максимальний термін перебування (оренди клітин) генетичним волокном людини в Сонячній системі складає на Меркурію 1 рік, а на інших планетах відповідно: на Венері – 12; на Землі – 123; на Марсі – 1234; на Юпітері – 12345; на Сатурні – 123456; на Урані – 1234567; на Нептуні – 12345678; на Плутоні – 123456789 років. Отже, від терміну оренди клітин, ядерних клітин космічного походження, клітин не нашого світу ми знаємо максимальну тривалість нашого життя, тривалість перебування генетичного волокна людини на всіх планетах Сонячної системи, природного життя.

По-друге, Сонячна система у десятигнітній системі обліку в першій позиції життя того світу, до катастрофи, проіснувала майже 12,5 мільярдів років, а у другій позиції будови генетичному вектору людини, на рух по маршруту Плутон → Сонце, природа відвела 137,2 мільйони років [3], [8]. Це означає, що за вказаний термін генетичне волокно людського виду (*Homo sapiens*) повинно бути витягнене з ядер усіх планет і відправлене для формування клітини здатної для самостійного життя поза межами Сонячної системи. Проте, впродовж життя Сонячної системи, а це 12647614479 років (12,65 млрд. років) таких зупинок дев'ять, а в нашому розумінні – катастроф, яким передуватиме щоразу зникнення однієї з планет. Тому не важко порахувати, що в третій позиції вона проживе 13717416 років, відповідно в четвертій – 1371738; в п'ятій 137171; у шостій – 13715; у сьомій – 15085; у восьмій – 136; у дев'ятій – 13 років. І на 13-му році завершить своє життя, тобто залишилося 27587159 років [7]. Сонце завершить своє життя в стані антиречовини темної матерії, так званої "Чорної діри", яка поглине всі залишки матерії Сонячної системи, висипавши прах з її планет у простір зниклого, віджитого галактичного біологічного життя, видозміниться і в його ж просторі завершить своє життя. А людство, як зазначає В.І. Вернадський [2], як жива речовина, нерозривно пов'язане з матеріально-енергетичними процесами певної геологічної оболонки Землі, з її біосферою, яка є планетарним явищем космічного характеру. Тому потрібно зважати на те, що життя (живі організми) реально існують не тільки на одній нашій планеті, не тільки в земній біосфері. Це встановлено безсумнівно для всіх так званих "земних планет", тобто для Венери, Землі, Марса. Отже, використовуючи знання пророка Мойсея, Піфагора, Галілео Галілея та В.І. Вернадського ми дійшли висновку, що число 864213579 – це код сонячної зони нашого світу, де Земля в'яже в цьому векторі сьому клітину, оскільки розташована на сьомому місці від Плутона [10, 18]. Тому генетичний вектор життя, який заходить на Землю з Марса, має вигляд: $6^1\text{-}642.135\text{-}7$ [3]. Таким чином, в оболонці шість зав'яжеться сьома ядерна клітина нашого життя і він у вигляді: $7^1\text{-}642.135\text{-}8^1$ піде на Венеру. Тому неважко передбачити, що код 642.135 – це критична місткість для матерії ядра та оболонки у земної людини. Земне ядро може мати тільки три оболонки або три рівні однієї оболонки і сім рівнів в ядрі. Тоді код біологічних

клітин Землі, число – 37. З цього випливає, що місткість ядра клітини не може перевищити число 777, а місткість оболонки 333. Склавши парні і непарні числа генетичного коду, отримаємо: $642+135=777$. Генетичний код дає сумарне наповнення ядра Земної клітини по його рівень. Тоді число: 642 – це наповнення головного рівня ядра, а 135 – це наповнення заборонної зони ядра. При цьому, якщо одна із зон ядра клітини досягне критичного значення, то людина (біологічна клітина) загине, або здійснить якийсь скачок. А це так. Тому нам неважко порахувати критичний момент генетичного волокна людського життя залежно від рівнів ядерного наповнення: Земного, Місячного і Сонячного. Розкриємо третю форму життя людини на Землі як фізичне явища природи.

Результати дослідження. Для розкриття суті третьої форми життя людини на Землі як фізичного явища природи, на нашу думку, доцільно розібратися з рівнями ядерного наповнення Землі (рис. 1). Як видно з рис. 1, Земля має спіраль з трьох рівнів. Це означає, що на Землі існують три рівні ядерного наповнення: Земний, Місячний і Сонячний. Найнижчим рівнем (витком) є Земний, потім йде Місячний і найвищий Сонячний. Якщо пов'язати життя людини на поверхні Землі з її генетичним вектором, то помітимо, що життя залежить від рівнів земних оболонок, на енергетичній матерії яких людина живе і розвивається. Тому доцільно їх розглянути.

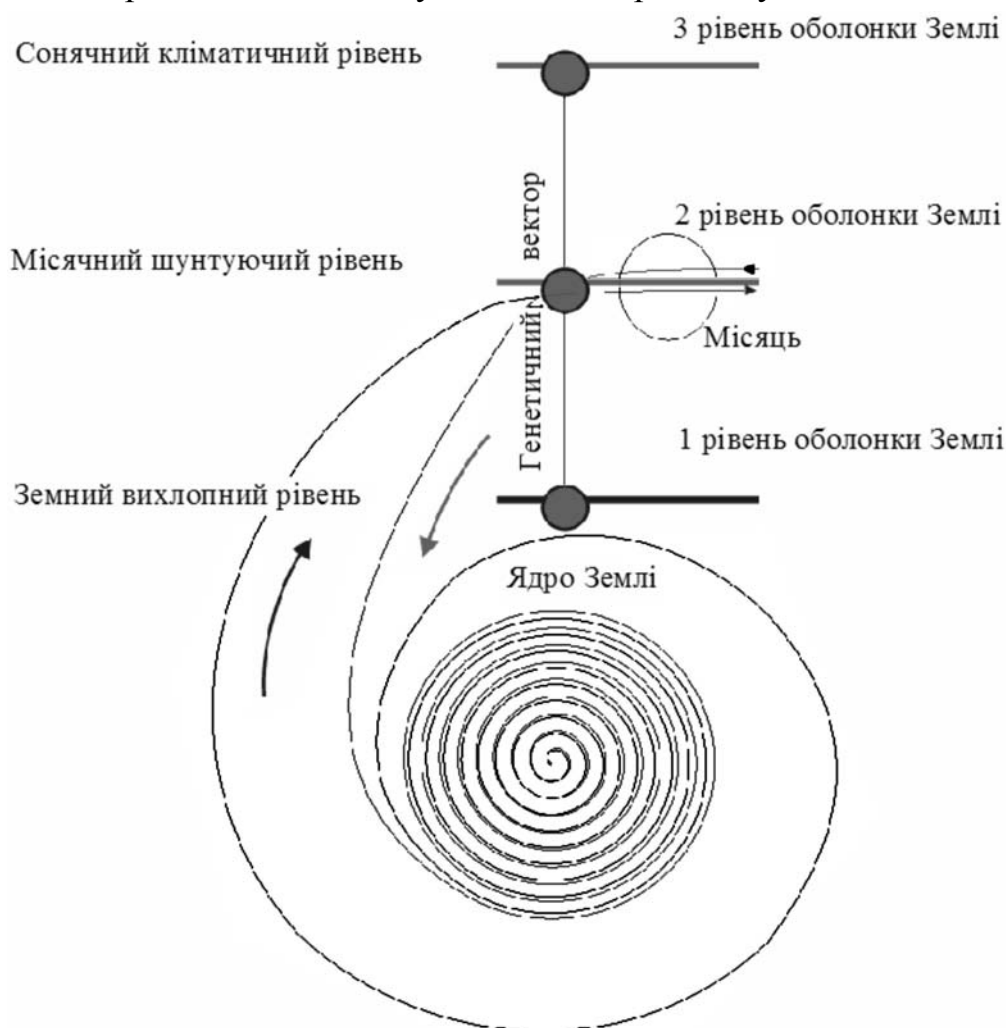

Рис. 1. Рівні земної оболонки

Земний рівень оболонки Землі. Із рис. 1 видно, що сонячна енергія на земному рівні відсутня. Це вихлопний рівень, який замикає ланцюжок земної спіралі кругообігу речовини. Сонячна матерія на цей рівень заноситься лише і лише генетичними векторами біологічних комплексів тваринного і рослинного світу. Тому побудуємо діаграму земного кругообігу біологічної системи (рис. 2).

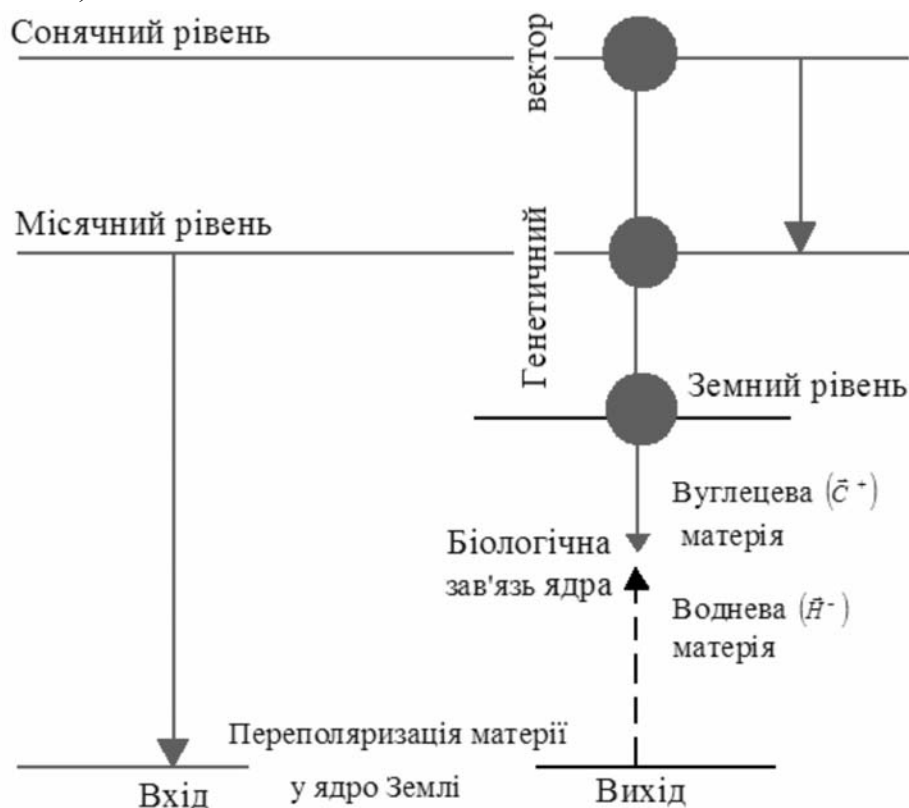

Рис. 2. Спіраль біологічного кругообігу Землі, утворена на зав'язі біологічного ядра механізмом утворення голограм

З рис. 2 випливає, що земний рівень працює лише для утворення ядерної зав'язі для біологічного комплексу і заповнення негативною (–) водневою ($\bar{H}^-$) матерією заборонної зони ядер.

Отже, утворення біологічних ядер починається з виникнення заборонних зон [3, 10, 13]. Після завершення цього кодованого процесу відбувається народження організму, який переходить на сонячну позитивну (+) вуглецеву ($\bar{C}^+$) матерію, яка знаходиться на вищому енергетичному рівні, Місячному рівні. Це означає, що людина після народження споживає набагато більше сонячної матерії, ніж у стані немовляти. Якщо зав'язь немовляти відбувається на негативній енергії водню ($\bar{H}^-$), що надходить через ядро Землі з космосу, то генетичний вектор не пропускає сонячну позитивну енергію, вуглецеву ($\bar{C}^+$) матерію до немовляти, а тільки регулює величину потенціалу на головних рівнях ядер мікросвіту, створюючи умови для заповнення заборонної зони ядра. Тому стає зрозумілим, що розвиток немовляти в комплексі з генетичним вектором життя має генетичний код ГК=642.135, де 642 – це ядерний цикл накопичення головного енергетичного рівня ядра і 135 – це критичне

наповнення ядерних заборонних зон. Над поверхнею Землі розмістилося шість енергетичних рівнів, на яких і розмістилися клітини генетичного вектора, який прийшов з Марса [3, 13]. Порожня марсіанська оболонка виявилася блукаючою над поверхнею Землі у пошуках родинного потенціалу зі свого генетичного вузла. Відшукавши енергетичну зав'язь ($C-H$), її захоплює яйцеклітина або інша біологічна клітина, яка потрапила в енергетичне середовище і намагається з нього вийти шляхом розподілу. З цього випливає, що розвиток біологічних клітин немовляти починається з утворення заборонних зон їх ядер, а головні рівні клітин взагалі спустошені і в такому стані перебуває до народження. Наповнювана енергія заборонної зони ядра надходить від добового циклу руху матерії на Землі. А оскільки ми маємо впродовж доби день і ніч, іншими словами (+) вуглецю ($\bar{C}^+$) і (-) водню ($\bar{H}^-$), то за добу генетичний вектор життя наповнюватиметься на півперіод [3]. Отже, для накопичення повного одного циклу необхідно два дні. Коли перша критична точка генетичного вектора життя має критичне наповнення заборонної зони ядра – число 135, то тривалість формування цієї фази життя (T_1) визначимо: $T_1=135 \times 2=270$ днів, або $270:30=9$ місяців. Так, ми одержали першу критичну точку формування генетичного вектора людського життя. Період вагітності, а це не що інше, як наукове, емпіричне узагальнення всім відомого і точно спостережуваних численних емпірично незаперечних фактів. Проте, ядро в цьому стані може мати життєвий стан 270 днів і якщо не станеться перемикавання з енергії водню ($\bar{H}^-$) на енергію вуглецю ($\bar{C}^+$), то зав'язь розірветься і клітина загине. Це шлях матеріалізації від антиречовини до речовини через ембріон (людини) з життям в 270 днів. У цьому доречно акцентувати на думці Е.П. Комрат [14], яка вказує: "Коли ж весь склад безсмертної душі був народжений відповідно із задумом того, хто його складав, то цей останній почав облаштовувати всередині душі все тілесне". Антиречовину, Дух, як вказує В.В. Курляндський [15], 600 років тому, на Вселенському соборі у Ватикані, було прийнято вважати Душею. Що людина, окрім плоті, має душу але пояснення не надані. Просто вирішили! Проте, Энкосс (Папюс) Жерар [16], у школі "Парацельс" мову веде про низовий матеріальний початок – тіло, начало посередника Астральний Архей (людина Евеструм), тобто тіло як речовину і астральне тіло як антиречовину. А Г.С. Сковорода [17] вказав, що всі світи складаються з двох натур: внутрішньої (духовної) і зовнішньої (матеріальної). У Стародавньому світі, як акцентує Е.П. Комрат [14], філософи Платон, Аристотель, Піфагор та в алегоричній, а не прямій формі Біблія [1], мову ведуть про те, що людина складається з тіла і духу, тобто має подвійне начало, а в сучасному розумінні – речовини і антиречовини або клітини і антиклітини. Тут доречно акцентувати, що в науці немає єдиної думки на існування антиречовини як в часі, так і в пропорціях з речовиною.

Місячний рівень оболонки Землі. Могутній потік сонячної матерії Земля прийняти не в змозі. Все довкола згорить. Тому вона ставить обмежувач для сонячної енергії, який повністю блокує доступ сонячної матерії на Землю пропускаючи від неї лише захисну квантову частину і затримуючи ядерну частину. А оскільки Місяць розташований на спіралі сьомого витка ядра Землі, то

частину сонячної матерії заносить безпосередньо в ядро Землі і вона там змінює свою полярність і виходить у вигляді водневої ($\vec{H}^-$) матерії [3, 10, 13]. Цим вона створює умови енергетичного кругообігу для утворення зав'язі ядер біологічних організмів і ядер клітин його мікросвіту. Якщо подивитися на рис. 1, то можна помітити, що Місяць за один оберт у 28 діб подає в ядро Землі півперіодами сонячну матерію вуглецю ($\vec{C}^+$), яка переполаризовується ядром Землі. Тому кількість енергетичних днів у році і скорочується через Місяць з 365 до 300, а в одній півкулі Землі їх ще в 2 рази менше, тобто лише 150. На нашу думку, не потрібно намагатися шукати вільну енергію матерії Сонця на поверхні Землі, тому що її тут взагалі немає. В енергетичні дні ця енергія з'являється лише на земних рівнях у біологічній клітині генетичного вектора життя і її появу відчувають клітини мікроорганізмів, їх ядра [18, 19].

Доречно зазначити (рис. 1), що людське життя тісно пов'язане природою з другим енергетичним (Місячним) рівнем оболонки Землі, який є шунтуючим у русі сонячної додатної (+) вуглецевої ($\vec{C}^+$) матерії. Народившись людина починає жити на генетичному волокні вуглецю ($\vec{C}^+$) від Сонячної енергії, але вже місячними циклами, де в генетичному коді нашого життя $ГК=642.135$ ядро нашого світу уже заповнене на 135 одиниць. Це фаза життя немовляти (T_1), а 642 – фаза нашого життя (T_2) порожня. Заборонні зони ядер нашого мікросвіту повністю забиті генетичним волокном біологічної клітини, що розпалася в ядрі нашої Землі. Ми починаємо заповнювати головні енергетичні рівні ядер клітин нашого мікросвіту, але вже Місячними циклами руху матерії, відійшовши від земних коливань. Місячний цикл складає 28 земних діб або 28 земних коливань. Знаючи, що головні рівні мікросвіту в ядрах людини можуть прийняти лише 642 цикли, обчислимо максимальний вік людини. Для цього необхідно обрахувати кількість енергетичних днів в одному земному році в 365 днів. Знаючи, як вказує Біблія, що сьомий енергетичний рівень ядра Землі викинутий назовні, утворивши Місяць і обертається з ним в одному напрямі, то неважко зрозуміти, що кожний сьомий день року (недільний) порожній і матерія перебуває у стані спокою [3, 18]. Тому визначимо кількість таких днів: $365:7=52$ неенергетичні дні одного року. А оскільки Місяць за один рік робить $365:28=13$ обертів навколо Землі синхронно ядру, то рух генетичного волокна сповільнюється ще на 13 діб. Таким чином, ми одержимо таке число енергетичних днів: $365-52-13=300$ енергетичних днів у році. За цей період Місяць робить циклів: $300:28=10,71$ цикл. Щоб виділити з них лише Сонячні напівперіоди, необхідно це число зменшити вдвічі: $10,71:2=5,35$ Місячних циклів чистої Сонячної енергії в році. Отже, максимальна тривалість життя людини на Землі, яка живе в унісоні з природою, не може перевищити: $T_2=642:5,35=120$ років. Про це говорить і Мойсей. Так, в Першій книзі Буття у главі 6, вірші 3 подана така інформація: "І промовив Господь. Не буде мій Дух перемагатися в людині навіки, бо блудить вона. Вона тіло, і дні її будуть сто і двадцять літ" [1].

Третя форма життя людини на Землі та її тривалість (T_3). Це найпотаємніше явище природи, другого народження людини, двічі померлих

[1]. Для розкриття суті цього явища насамперед необхідно розглянути рухи ядерної клітини [3]. Якщо у ядер виникли умови для винесення головного енергетичного рівня сонячної частини назовні і створення спіралі нової оболонки клітини, то вектор життя людини, що пішов, знаходився на шести енергетичних рівнях зовнішньої оболонки Землі, а на сьомому рівні утримував біологічну клітину людини. Отже, ядерна спіраль, виносячи шість своїх витків назовні може бути захоплена спіраллю планети і злитися з нею, замінивши генетичний вектор, що пішов і, перенести життя людини на верхній сонячний рівень планети. А перехід життя системи на вищий, верхній рівень, називають народженням. Значить система може мати друге народження на Землі. І це можуть виконати головні енергетичні рівні ядра. Якщо водневі (H^+) рівні підуть з ядра, то в ядрі залишаться лише три рівні сонячної матерії ($\bar{C}^+$) і біологічна клітина прийме стан антиречовини у якої холодне ядро. Температура тіла такої людини знизиться і буде визначатися температурою навколишнього (оточуючого) середовища. А цикл сонячної матерії буде становити один рік: 1 цикл=1 року. Винесення рівнів водневої (H^+) матерії за межі ядра залишить його в стані одних головних енергетичних рівнів сонячної ($\bar{C}^+$) матерії. Але і ці рівні деформовані сторонньою (негативною) клітиною і набули деформації (ГК 642.135) від 135 до 135,7. Запишемо це у вигляді: $135+0,7=135,7$, а оскільки 7 клітина формується на Землі, то вираз матеми такий вид: 135.7. З цього виразу обчислимо код ядра нової клітини. Новий ядерний код клітини буде перебудовуватись під час його другого народження і він буде залежати від місцезнаходження людини. Оскільки клітина розташована на сьомому витку спіралі, де вимірювання ведеться в семичисельній системі відліку, то число 0,7 відповідає одній цілій одиниці. Тому до числа 135 потрібно додати одну кодову одиницю. Це було б правильним, якби така біологічна клітина знаходилася на верхньому рівні спіралі, де один цикл відповідає року. Але ця клітина знаходиться в кінці спіралі, де один цикл вже відповідає 365 дням. Тому до нового числа 135 необхідно додати кодову одиницю, що виражається числом 365 і новий код об'єму ядра (V_k) цієї біологічної клітини одержить кодовий розмір: $V_k=135+365=500$. Тому, якщо ми обрахуємо об'єм генетичного ядра нової біологічної клітини, яку вона утворює при другому народженні людини $V_k=135+365=500$, то через енергетичний диполь кодовий об'єм ядра Землі також стає: $V_{k_{землі}}=500$.

Таким чином, якщо прообраз антиклітини Землі, дійсно в природі може існувати, а про це все говорить, то життя Сонячної людини, без сумніву, укаже на те, що Сонце перебуває також у стані антиклітини і воно має гарячу оболонку і темне холодне ядро. Тому нам неважко вирахувати період життя Сонячної людини. Отже, узагальнюючи викладене, можна ствердити, що генетичний код 642.135 у біологічної зав'язі ($C-H$) мікросвіту людини з розвитком спіралі, переходить із стану накопичення в стан розпаду. Генетичні набори водневої ($\bar{H}^-$) і вуглецевої ($\bar{C}^+$) матерії при цьому відносять порожні біологічні клітини небесної і земної частини біологічного комплексу життя [8]. Отже, від розриву зав'язі ($C-H$) залишається порожня зав'язь сотих з вуг-

лецевою ($\vec{C}^+$) ємністю матерії, оскільки для її руйнування необхідні великі напруги і саме ця затримка, дає змогу рослинному світу створити нову зав'язь ($C-H$), де H – гібрид. Це гібридна зав'язь з річним об'ємом життя в 365 днів. Тому код людини-гібрида становить: $ГК=135.365$. Коли у звичайної людини з $ГК=642.135$ циклічний об'єм ядер мікросвіту (V_0) становить: $V_0 = 642+135 = 777$ циклів, то у Сонячної людини-гібрида циклічний об'єм ядер мікросвіту (V_c) становитиме: $V_c=135+365=500$ циклів, де видимий розмір ядер мікросвіту людини зменшується на 277 циклів, що приводить до видозміни, фізіономічного новоутворення. Маючи цю інформацію і знаючи, що зав'язь рослинного світу відбувається на земному рівні нижнього термосного шару планети, а наповнення йде з його верхнього, Сонячного рівня, де за один рік виникає лише 0,5 циклу, ми без зусиль обчислимо період життя Сонячної людини: $T_3=V_c$: $Пс=500:0,5=1000$ років, де V_c – циклічний об'єм ядер мікросвіту; $Пс$ – кількість виникаючих циклів за один рік. Це астральне безсмертя.

Висновки:

1. Розвиток органічного світу Землі є складовою цілісної системи кругообігу антиречовини і речовини галактичного рівня, де діють механізми гіга-, мега-, макроеволюційних і мікроеволюційних процесів, які є автономними в межах Землі, Сонячної системи та Галактики, де еволюція (історія) розвитку органічного світу базується на рухах енергетичних потоків водневої, космічної і вуглецевої, сонячної матерії та антиречовини, силові лінії яких розбиті у десятигнітній системі обліку, які у вихровому полі здатні матеріалізувати антиречовину в речовину, тобто не лише створити біологічну зав'язь ($C-H$), яка спроможна з ядра Землі витягнути різноманіття біологічного життя, а й зародити в біологічній клітині ядро.
2. На Землі існують три рівні ядерного наповнення: Земний, Місячний і Сонячний, які забезпечують простір і дають змогу природі формувати три форми життя людини.
3. Людина на Землі живе і розвивається земними циклами руху матерії, де домінантною в стані немовляти впродовж 9 місяців є воднева енергія, космічна матерія, яка надходить на земну поверхню через її ядро.
4. Народившись, людина переходить жити впродовж 120 років на вуглецеву енергію, сонячну матерію, яка надходить на земну поверхню, але уже місячними циклами руху матерії. На земному рівні, за соціальним статусом, життя існує у двох формах. Біблія називає людей: люди із Віри і люди із Закону.
5. Вперше розкрито суть третьої форми життя людини на Землі впродовж 1000 років. Це найпотемніше явище природи, яке академічній науці невідоме, де людина живе і розвивається на вуглецевій енергії, сонячній матерії, але уже сонячними циклами. Людина, яка перейде у третю форму життя на Землі, найкраще зможе себе проявити як провідник суспільства із нашого тисячоліття у наступне тисячоліття, а не реформатор суспільства, що є недопустимим.

Література

1. Біблія. – М. : Всесоюзный совет евангельских христиан-баптистов, 1989. – 959 і 296 с.

2. Вернадський В.І. Вибрані праці / В.І. Вернадський. – К. : Вид-во "Наук. думка", 2005. – 300 с.
3. Шлапак В.П. Релігія. Чарльз Дарвін. Біблія: теорії еволюції (історія розвитку) органічного світу Землі: перемога чи поразка академічної науки? / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2008. – № 3. – С. 134-149.
4. Шлапак В.П. Дарвін. Вернадський: Точки зору різні, а істина одна / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 19.12. – С. 330-332.
5. Шлапак В.П. Чи визначиться людство із вченням і місцем Чарльза Дарвіна і коли? / В.П. Шлапак // Роль науки, релігії та суспільства у формуванні моральної особистості : матер. XXVI Міжнар. наук.-практ. конф. – Донецьк : ППШ "Наука і освіта". – 2009. – С. 431-434.
6. Шлапак В.П. Проблеми еволюції людини на Землі в контексті науки і релігії / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.2. – С. 302-309.
7. Шлапак В.П. Гігаеволюція як основа еволюції (історії) розвитку органічного світу на галактичному рівні / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2010. – № 2. – С. 149-163.
8. Шлапак В.П. Рух антиречовини як основа мегаеволюції (історії) розвитку органічного світу в Сонячній системі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.4. – С. 294-310.
9. Шлапак В.П. Макроеволюція як основа первісного зародження життя і живого на ядерних рівнях Землі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.8. – С. 302-317.
10. Шлапак В.П. Еволюція як основа життя і всього живого на Землі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.9. – С. 312-327.
11. Советский энциклопедический словарь. – В 2 т. / Редкол. : А.М. Прохоров (отв. ред. и др). – М. : Сов. Энциклопедия, 1989. – 1632 с.
12. Шлапак В.П. Алгорична наука як вершина геніальності Великого і Святого пророка Мойсея / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 1. – С. 123-133.
13. Шлапак В.П. Роль релігії в процесі дослідження тривалості життя людини // Роль науки, релігії та суспільства у формуванні моральної особистості : матер. XXIII Міжнар. наук.-практ. конференції 16 травня 2008 року. – Донецьк : ППШ "Наука і освіта". – 2008. – С. 317-320.
14. Комрат Е.П. Путь к истине: Тайны Вселенной и человеческого сознания / Е.П. Комрат. – Донецк : ООО ПКФ "БАО", 2008. – 224.
15. Курляндский В.В. Тайны жрецов / В.В. Курляндский. – М. : Изд-во "Рипол классик", 2001. – 704 с.
16. Энкокс (Папюс) Жерар. Каббала, или Наука о божестве, Вселенной и Человеке / Энкокс (Папюс) Жерар: Новое современное издание, исправленное и дополненное / под ред. Оларда Диксона : пер. с фр. А.В. Трояновского. – М. : РИПОЛ классик: ЛАДА, 2004. – 448 с.
17. Сковорода Г.С. Вірші. Пісні. Байки. Діалоги. Трактати. Притчі. Прозові переклади. Листи / Г.С. Сковорода. – К. : Вид-во "Наук. думка", 1983. – С. 9-10.
18. Шлапак В.П. Наука і релігія: фізика життя на Землі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.1. – С. 315-325.
19. Шлапак В.П. Ковчег Ноя: Рух матерії у Сонячній системі та на ядерних рівнях Землі / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 4. – С. 174-178.

Шлапак В.П. Три формы жизни человека на земле как явление природы

Отражена жизнь человека в зависимости от уровней ядерного наполнения: Земного, Лунного и Солнечного. Доказано, что энергетически человек живет на водородной и углеродной энергии, где доминантной до рождения является водородная энергия, космическая материя, которая поступает на земную поверхность из ядра Земли. Родившись, человек переходит жить на протяжении 120 лет на углеродную энергию, солнечную материю, которая поступает на земную поверхность лунными циклами движения материи. Впервые за 3500 лет раскрыта третья форма жизни человека на Земле как физического явления природы, когда человек может перейти с

120-летней на 1000-летнюю жизнь, которая обеспечивается водородной энергией, космической материей, но уже солнечными циклами. По Библии это дважды умершие. Это наисекретнейшее явление природы на Земле, которое академическая наука не изучает вообще.

Доказательства базируются на описанных нами гига-, мега-, макро- эволюционных и микроэволюционных процессах (истории) развития органичного мира Земли, которые являются целью системой круговращения органичного антивещества и вещества галактического уровня и в то же время автономными в пределах Земли, Солнечной системы и Галактики. Приведенные доказательства объединяют материалистическое и креационистское понимания эволюционного развития органичного мира Земли, но опровергают его развитие от простого к сложному, от более низких форм жизни к более высшим, так как этого в природе не существует, а только в нашем воображении.

Shlapak V.P. The three form of human life on the earth as a natural phenomenon

Human life is elucidated dependently with the levels of nuclear filling: Terrestrial, Lunar and Solar. It is proved that a man lives energetically on hydrogen and carbonic matters, energies, where before birth, dominant energy is that of hydrogen, cosmic matter, coming to the Earth surface from the Earth core. A man being born switches over to 120-years long life on carbonic energy, solar matter that comes to the Earth surface with the lunar cycles of the matter motions. For the first time in 3500 years, the third form of human life on the Earth is expanded as a physical phenomenon, when a man is able to pass from 120-years to 1000-years long life provided with carbonic energy, solar matter by solar cycles though. By the Bible, they are the twice died. This is the most mysterious natural phenomenon on the Earth unexplored by academic science at all.

Proofs are based on our descriptions of giga-, mega-, macro-, evolutionary and microevolutionary processes of development (histories) of the organic world of the Earth. They compose a comprehensive whole of cycle of the organic antimatter and the matter on the galactic level and, at the same time, they are autonomic in the ranges of the Earth, the Solar System and the Galaxy. The proofs cited combine materialistic and creationistic interpretations of the evolutionary development of the organic world of the Earth but they disprove the evolution from the simple to the complex, from low forms to higher ones because it does not exist in the nature but in our imagination only.

УДК 338.48

*Асист. І.Я. Кулиняк; асист. А.В. Дзюбіна;
студ. О.В. Стрілецька – НУ "Львівська політехніка"*

СУТНІСТЬ ПОНЯТЬ "ТУРИЗМ" ТА "ПОДОРОЖ"

Розглянуто трактування понять "туризм" та "подорож" у нормативно-правовій та науковій літературі. Сформовано критерії розмежування понять "туризм" та "подорож".

Ключові слова: туризм, подорож, місце постійного проживання.

Постановка проблеми. В економічній, довідковій та нормативно-правовій літературі немає точного визначення понять "туризм" та "подорож". Формування змісту дефініцій відбувається одночасно із становленням і розвитком туристичної діяльності. Формування точного та єдиного визначення понять "туризм" та "подорож" в нормативно-правових документах є нагальною потребою для уникнення різнобічного трактування цих термінів, особливо при застосуванні пільг та преференцій в митному та імміграційному режимах. Застосування неправильного трактування цих понять призводить до